

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЪНИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишња безъ завитка 14 цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год скупљъ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

Б А С Н А.

ЛАФЪ, МАГАРАЦЪ И ЛИСИЦА

Лафъ се у ловъ крене, и с' њиме лисица
И поведу јоште, грлатогъ магарца.
Кадъ су были доста лова наловили,
И одъ трудног' посла већ' се одморили.
Тада лафъ магарцу, ове речи вели:
„На три части савъ ловъ, ты право подели.“
А магарца лудый едва дочекао,
На три стране равно лов' е разметао.
Па е онда Лафу, говорио тио;
„Ето господару, ето мудра лио!“

„Ето, две гомиле, најпре изберите,
„Мени некъ е трећа кою оставите.
„Ја самъ на три части право поделио,
„И ни едно съ тиме, нисамъ преварио.“
И сирота' тужан', тај магарца лудый,
Мисляше, Лаф' ће се той правди да чуди.
Али Лафъ с' разлюти, кано ватра жива,
И магарца счепа за грлянь где дја.
И луци га доле, о зелену траву,
Да већ' нигда не више диг'о главу.

Па лисица онда, лафъ е говорио:
„Овај не быо право поделио,
„Зато лио ето, сво зверинъ ово,
„Узми те подели, правіе на ново.“
Тад' лисица мудра, на ноге подскочи,
На мртвог' магарца најпре баца очи.
Па на едно место, савъ е ловъ стрпала,
Само едног' зеца себы задржала.
Па е онда смърно Лафу говорила:
„То е господару, сва твоя гомила.“

Лафу мило беше, па е говорио:
„Ко е тебе лио, тако научіо?
„Да свакоме право умешъ део дати,
„И деобомъ своіомъ никог' невређати.“
Лисица с' осврне магарца погледи,
Па с' окрене онда Лафу те беседи:
„Ты ме питашь Лафе од' куд' мени мудрость!
„Ту ми паметь даде магарећа лудость.“

И брой быо б' већій на свету будала,
Да природа не магарца саздала.

У Т Ъ Х А У Б Ђ Д И.

Пре 1300 год. живіо е подъ грчкимъ царемъ Юстиніаномъ некій мужъ, именовъ *Велизаръ*, кои е, незнатногъ порекла бывши, служио најпре у тѣлесной гарди царевой, и после се тамо тако одликовао, да е до првогъ генерала узвишень быо. Царъ быо е тада уплетенъ у опасанъ рать са Персіянцима и едва е могао њиовой грдној войсцы, коя е преко 40.000. людій износила, половину тога противупоставити; али Велизарова разборитость важила е више, него грдна Персійска войска; онъ е одржао надъ истомъ савршену побѣду, и принудіо е Персіянце на пробитачанъ миръ.

Слѣдуюће године, почемъ е немире, кои су се у са момъ Цариграду появили были, и не само велика крвопролитія проузроковали, него и едну часть вароши у пепео преобратили, са снажномъ рукомъ утишао и своје цару престолъ и животь спасао, пошао е съ едномъ флотомъ у Африку, да се съ *Гилиперолъ* краљемъ Вандалскимъ бори. Њгова се войска састояла само изъ 15.000 людій: но онъ е при свемъ томъ освоіо *Картагу*, побѣди неприятельскогъ краля, и водіо га заробљна съ триумфомъ у Цариградъ. — *Юстиніанъ* обасуо га е благоволеніама дао е за њгову честь колаине ковати, и свакомъ приликомъ ползовао се да овимъ великимъ Генераломъ нове побѣде задобыє. Послао га е у Италию, да тамо државу источны Гота утамани.

Велизаръ дође са своіомъ флотомъ до Сициліански прибрежја, освои вароши Сиракузу, Палермо и Неаполь-побѣди готскогъ краля *Винигеса*, зароби га, пође побѣдоносно у Римъ, и пошлѣ своје цару и круну ове државе а и заробљногъ краля у Цариградъ.

И противу Бугара воевао е *Велизаръ*, и овде га е воена срећа послужила.

Ове велике заслуге, коє е отечеству учиніо, битке, у конма е крвь своју проліо, странне замлѣ, коє е свомъ цару освоіо, могле су овогъ тврдо уверити, да е *Велизаръ* и отличанъ мужъ и верный служитель свога господара. Али зависть други людій, кои су желили быти исто тако велики и тако славни као и онъ, но снаге толико имали пису, да му равни постану, гледали су да га оборо, и по-дозреваюћій Юстиніанъ кои е доста лакомисленъ и неблаго-

даранъ быо, да послуша опадничества, коя су му доношена, да *Велизаръ* има издайничку намѣру, и да себе на престолъ поидиѣ жели. Онъ е быо заиста збогъ издайства обтуженъ, и царь, кои е садъ овогъ редкогъ мужа исто онолико мрзю, колико га е пре любю и поверавао му се, низвргао га е са свю достоинства и бацію га у затворъ.

Но ни ово юштъ ниѣ доста было; Юстинианъ бою се юштъ и овде тогъ силногъ мужа, и науми учинити га баръ неспособнимъ, да му може шкودити; онъ изда тога ради свирѣцу заповѣсть, да му се очи избоду и да га изъ отечества изгнаду. Пресвирѣпо дѣло ово было е извршено, вѣрие очи, кое су за срећу, за спокойство, за животь Юстиниана бдиле, были су съ усіянимъ гвождемъ сажежене, и почемъ се ово извршило, онда се вођа тражио, кои бы овогъ слѣпогъ мужа преко граница царства извео, явный позивъ быо е тога ради одпуштень, али ко бы се могао на овай жалосный посаб одати?

Найпосле яви се едно дете, и склони се да буде вођа слепогъ несрећногъ *Велизара*. Ово се обзнани *Велизару*, ослободе га затвора, скину му окове, па онда даду витезу у место мача просіячкй штапъ у руку, да свое отечество на веки остави. Но *Велизаръ* не само да се гаднимъ подозренѣмъ и свирѣпимъ поступкомъ тимъ тежко опечалио, и о жалостной будућности, коя га е очекивала, бринуо, него му се и срце парало, што е наймилиѣ му у свету оставити морао, сирѣчь свою фамилию, а особито свою кѣерь, именовъ *Ирени*, коя е у детиньской верности и нѣжности одъ младости оддана му была, свдга досадъ пратила, често му, кадъ е се побѣдоносно са войне враћао, гореће крвлю попрскано чело брисала, и съ нѣжнимъ рукама после умора нѣговогъ тежкогъ посла неговала га. Кадъ е светъ са удивленѣмъ на *Велизара* гледао, славомъ увенчаногъ мужа явно лкучюћи хвалио, погледала е она съ боязливимъ старанѣмъ на свогъ отца; ерѣ она е знала само нѣжно старанѣ и любовъ едне кѣери према нѣму, и надила се поредъ нѣга као какавъ добаръ анѣео. Па и ову кѣерь морао е садъ оставити!

То е было и сувише за срце несрећногъ мужа! само еданпуть юштъ желио се съ нѣомъ разговорити, само ю еданпуть юштъ къ своимъ прсима притиснути, и тада као просіякъ у туђу землю ићи.

Тавничаръ га е быо оставио, знаюћи да се самъ съ дететомъ, кое га е одсадъ пратити имало, у ходнику тавнице наоди; *Велизаръ* га зовне себи и замоли га, да бы га, пре него што варошь оставе, опеть юштъ еданпуть нѣговой кѣери *Ирени* одвео, да бы се на свагда съ нѣомъ растао и свой последний благословъ дати юй могао. Но дете немогаше ништа одъ ецаня одговорити, загри колѣна слѣпогъ мужа; ерѣ то е была сама кѣи, коя е све презрела, да не бы ни овде отца оставила, да бы и овде као анѣео хранитель нѣговимъ слабимъ корацыма слѣдовала. И тако га е и у пугу туђу землю извела, делила съ нѣимъ жалосну судбу нѣгову, докъ ниѣ у туђинству и гробъ нашао; но ипакъ е слепый просіякъ овай богать вѣрномъ любви свогъ детета остао.

Нека е благословена свака кѣи, коя е анѣео хранитель своемъ отцу!

превео

Влад. Говановићъ

са. II. год. фвл.

М И Р О Ћ И Я.

(Речникъ за животь.)

Апотека. Види: *латинска куѣна*.

Апетитъ — то е латинска речъ. Али они кои незнаду каква е то речъ, знаду најболъ шта е апетитъ а они кои латински знаду, незнаю шта е: апетитъ. И свакий онай свагда е болъ апетитъ имао пре него што е знао за ту речъ. Пођи у II. сатй одъ *Стамбол-капиѣ*, па преко пѣнце, па крозъ чаршию на варош-капию, па до твое куће баремъ 50. пута рећи ће ти люди: „добаръ апетитъ“. Кадъ дођешъ кући нећешъ моћи ручати ситъ си одъ самы „апетита.“ И тай обичай у целомъ свету важи као учтивость и најлешни поздравъ при растанку. А была бы велика увреда кадъ бы човекъ ишао сокакомъ а нѣгови познаници кадъ бы му место: „добаръ апетитъ“ викали: „да те Богъ изцѣли!“ а нѣму ништа неѣали, здравъ ка одъ майке роћень. А то е оно исто, ерѣ човекъ предъ ручакъ најгладнй е, али ипакъ свакъ му говори: „добаръ апетит.“ Тай е обичай зацело остао или одъ лекара кои су се тако са своимъ болесницима праштали, или одъ меанция кои бы желили да е човекъ непрестано при добромъ апетиту. Текъ што се човекъ избави тога: „добаръ апетитъ“ па пође сокакомъ, а оно са сви страна почну га бомбардирати са: „Наздравлъ ручакъ.“ и при свакомъ томе нападаню мора човекъ поидиѣ капу съ главе и рећи: ѣала. Зато Бошняци кадъ еданъ другогъ куну, они кажу: „Немала ти душа мира као немачка капа.“ Ерѣ каии нигда ниѣ горе него на ученой глави. Нема мира ни пре ни после подне. И много има людй кои бы платили одсекомъ на годину порезу, само да могу мирно ићи сокакомъ. Али быти осимъ людй а живити међъ людма неможе се.

Авлия, зове се ограда око куће, и као што е кућа ограђена тако е све на свету ограђено, и што е рѣавиѣ кућа ограђена тимъ е горй домаћинѣ, а и онай домаћинѣ, ниѣ добаръ кои подигне ограду тако високу да неможе крозъ прозоре ништа видити и да му неможе слободанъ воздухъ долазити. Люди оградомъ чуваю се одъ айдука да ий непобию, одъ лопова да ий непокраду, одъ лисица да имъ кокоши неподаве, у обште чуваю се оградомъ одъ свега оногъ одъ чега се могу тымъ сачувати. Све е на овомъ нашемъ свету ограђено. Душа е обграђена тѣломъ; тѣло е обграђено собомъ, соба кућомъ, кућа е обграђена авлиомъ; авлиа е обрађена сокакомъ, сокакъ градомъ и варошю, варошь е обграђена државомъ, држава Европомъ, Европа е обграђена ланцемъ, пограничны брегова, брегови обграђени су моремъ, море е обграђено обалама, а цела е земля обграђена овимъ округлимъ просторомъ.

Атеръ и *атаръ* то су две у изговору готово едначе речи, али су у смислу различне, на *атару* стока пасе, а на *атеру* люди. Обадве су речи турске, али у свакомъ езыку имаю свой подпуный смисао. Кодъ Срба ушла е већъ у пословицу речъ: „тежй атеръ одъ силе.“ И многи су люди такви да за атеръ учиниће оно што иначе не бы за живу главу учинио. Тымъ се човекъ често и правда, а особито кадъ се ко опиѣ, онъ каже, да е се опио за атеръ домаћина; ако недође рано кући, а онъ се правда своюй жени, па каже: да е остао за атеръ друштва.

Артйа. шта е артйа свакъ зна, али опеть кадъ е нареду нетреба да е прескочимо, него и о нѣой што годъ речкнемо. Ни злато ни сребро ни драго каменѣ, нису толк-

ко ползе учинили човечиѣмъ роду, као артия. На артию остави човекъ свое мисли, свою паметь, своя дѣла, едномъ речи на артию остави человекъ себе самогъ целой будућности. Наравна стварь да такође на артию остану и млоге лудости, инеосноване мисли, кнѣнге око тебе кадъ наређашъ, шта е то друго, него они исти, кои су писали; крозъ хиляде година стоѣ, и са свакиѣмъ разговараю се, и млого више важе, него кадъ су живи были, ер' човекъ жив' има само една уста и може само едномъ или найвыше одной гомили говорити, али крозъ артию крозъ кнѣнге говори человекъ у едан ма хилядама. Артия е бела и чиста, зато треба человекъ да добро пази шта ће написати, ербо пошто напише неможе се избрисати. Артия се за свашто и на свашто употребљава. Артия е нѣва на којой се мудрость сеѣ. И артия се уважавала врло од' како е јошть пронађења али никадъ јој нѣ већа цена давана него у садашнѣ наше време. Ербо од' како се светъ средствомъ артие просветио, из' благодарности подигли су артию на цену далеко већу него злато и сребро а и само драго каменъ; и из' благодарности почели су правити новце од' артие. Мети неколико Енглезки или Аустриски велики банки на теразиѣ од' вредности 10, или 20. хиляда дуката, а с' друге стране мети 10 или 20. дуката на ће опет' оне банке бити лакше. Съ тым' е артия велика честь и благодарность од' просвѣшеног' човечества учинѣна. Како се гди рать поведе те люди почну забораваити просвету, онда они новци од' артие све на маню вредность падаю. — Како е сређанъ онай листић' артие кои дође у руке мудрому человеку, те што годъ паметно на нѣму напише, но ипак' онай листић' артие одъ когъ е една банка начинѣна, млого више люди чуваю и уважаваю, него какав' листъ на коме е богазна каква мудрость написана. Они мисле: „Лепе су мудре речи, али су лепше хиляде.“ Философъ т. е. само онай философъ кои нема новаца ређиће: „А што ће ти новци, кадъ иј немощъ са собомъ у гробъ понети. „А банкеръ, т. е. философъ с' новцыма, ређиће му на то: „А што ће ти мудрость, кадъ е немощъ са собомъ у гробъ понети.“

Айваръ, то е лепо ѣло, само кадъ е добаръ. Найболѣй айваръ у Србији налази се у бакалници Хаџи-Димитрија, врло добаръ само е мало пресланъ, и сбог' тога, слабо ѣду люди само айвара, него помешаю и лука и сирћета, веде да е тако обичай; а оно нѣ сбогъ обичая него найвише зато да бы се чинило да има више. О айвару има една позната прича. Еданъ ера дошао уз' пост' едномъ посавскомъ кмету да му крсти дете. Кмет' за ручкомъ изнесе измеђ' осталог' ѣла и айвара. Ери се допадне айваръ па остави сво друго ѣло и наклони се на нѣга. Кадъ домаћица види да оће ера савъ айваръ да поѣде, а она му примакне чанакъ съ пасульомъ, па га понуди: „Еди куме пасуля.“ А ера, простъ человекъ па незна што валя. одговори: „Вала кумо, добро ми е и айвара.“ „Али айваръ е 30. гроша ока.“ Рекне домаћинъ; „вала и врѣди“ одговори ера и продужи еднако кусати айваръ. Често е врло пробитачно претворити се да е человекъ простъ, и да беаги неразумѣ шта му се говори и пребацуѣ.

(Продуженъ слѣдуѣ.)

ДОМАЋЕ НОВОСТИ.

— Ни ове године нема яке зиме, данъ за даномъ све лепшиј долази, као да смо у месецу Марту, а не у Јану-

арию. Нигди око Београда невиди се снег' и сунце управо топло греѣ.

— Чуемо да у Шабцу и ове године почели су опетъ играти театаръ, и да е на ново лето представљана „Апотеоза Карађорђу“ и да е се играло на задовољство шабачкогъ публикума. Што се пакъ заданя београдскогъ театра тиче, немамо ништа новог' јавити, ербо саветованя врло полако напредую. Међутымъ чуѣ се, да овде седећи немцы договараю се, и оће да се сложе и порѣфене, па да представљаю у Пивари театре на нѣмачкомъ ѣзыку. Гди ће наравно и млого Срба ићи, а доцнѣ можда ће и правый театаръ за себе оидати, као што имаду по млогимъ местима, у Ческой и у Маџарској гди иј нема ни трећа часть колике урођени. И тако съ нашимъ театромъ было бы као и съ паробродомъ, за ког' диго смо ларму да га на акциѣ купимо, но теи' што су се позвали люди да купую акциѣ, а паробродъ бечког' дунавскогъ друштва, већ е почео превозити изъ Београда у Земунъ и из' Земуна у Београдъ.

— Одъ Јанка Илића изъ Криѣва окр. Смедеревскогъ завукавши се лоповъ ноћу у нѣгову кућу однео му 64. цес. и 147. цванц. И поредъ свега строгогъ траженя лоповъ се нѣ могао пронаћи. Редки су случаѣви кодъ насъ да се краде, а јошть су далеко ређиј да се лоповъ одма ненађе. Ер' наша полицайна струка тако е добро уређена, да између сто крађиј, свагда готово 80. пронађе се.

— Некѣй селякъ Иванъ изъ Губеревца окр. Београдскогъ, враћајући се изъ Београда кући съ колима, на којима е дотерао дрва те продао; и кадъ е у планини села Лисовића хтео на кола да се понѣнъ, омавне му се случайно нога, и падне на точакъ, око кога се кошуля обмота, и у истый ма волови се поплаше, и почну циз' брдо бегати, и онъ нѣ се могао съ точкомъ разтавити, него су га еднако кола вукла, и око точка витлала. Кои е од' тешкѣй убоя после 24. сата и престао живити.

— Еданъ дописатель явля: да е се некѣй Рава Стефановић изъ села Реовца више свое куће о одной трешнѣ обѣсио. И нико незна зашто се обѣсио. (Како се незна зашто; кадъ за трешню.)

— Господинъ Петаръ Козеляцъ премештенъ е за Началника среза качарскогъ окр. Рудничкогъ.

Данасъ у еданъ сатъ после подне дошли су четворица Турака у меану Милоша Ристића кодъ варош-капиѣ, и ту седећи око нечега су се посвадили тако, да е еданъ одъ нѣи скочио и онога изъ друштва нѣновогъ кои га е бью напао, ножићемъ своимъ три пута у тѣло убо докъ нѣ овай на мѣсту онде мртавъ пао; а томъ е приликомъ истый и едногъ нашегъ папуцийскогъ момка, кои е на ларму ову тамо изъ комшилукѣ дотрчао и почео бью ове развађивати у леву руку обранѣо, но не опасно. Убийца е одма уваћенъ кои е съ ономъ осталомъ двоицомъ нѣновой власти предатъ. Кадъ се е случай овай догодѣо, нѣ тамо никакове далъ ларме было, ер' е то бдително стићу одъ стране наше полицѣ одма предупређено.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Острови јонски кои су се често тужили против Енглезке владе, садъ су добили знамените и пожелане промене. Енглезка оће да заведе систему слободну у притяжаніама своимъ у средиземномъ мору, као што е то већъ учинила у Канади.

— Сбогъ догађаја Француски у Америци бегунци Европски највише су се узкомешали. И говоре да Кошутъ неће дуго у Америци остати, него ће по свој прилици у Фебруарию месецу повратити се опетъ у Енглезку. За Кошута у самомъ Нев-јорку скупљено е своєвольны прилога 30.000 талира. Кошутъ е отишао из' Нев-јорка у Филадельфию. (Вальда и тамо да проси.)

— Оно што ніе могло бити у Фебруарию 1851. године десетъ месеци доцніе изпало е за рукомъ. Лордъ Палмерстонъ паде. Револуціонарна партия у Европи добила е два смртна удара, еданъ е ударъ узвишеніе Наполеона, а другій паденіе Палмерстона. Палмерстонъ е пао, и историја ће приповедати шта е тай човекъ учиніо за своју земљу. Природа е Енглезку усамила у мору и одвоила од' целогъ света; Палмерстонъ ю е усаміо и одвоио у политици. И съ његовомъ политикомъ Енглезка за кратко време морала бы у непријательству са свима дворовима живити. И новыи министеръ Иностраны Дѣла Лордъ Гранвиль ступа на своє опредѣленіе у најтежимъ околностима. — Съ променомъ Палмерстона, бы ће променити сви Енглезски посланицы при главніимъ силама Европе.

— Јоштъ ніе свуда по Француской мирно сваке паризке новине доносе, да се по гди коимъ окружіама, по кадь кадь туку, а сбогъ тога врло се много людій непрестанождатвора. А у самой вароши Монпеліе заповедила е полиція да се 33. кафане мораю затворити, у којима су се обично сами слободњаци скупљали.

— Познато е да ће се сада Француски новци са ликомъ президента ковати. Ово е већъ осмый путъ, од' 1793. год. меняна форма новаца, за време прве републике, за време Наполеона, Карла XVIII, Карла X, за време Луй-Филипа. Ново републиканско правителство у 1848. год. примило е форму новаца старе републике. А президентъ прима стару форму свога стрица. Под' формомъ прве републике начиніо е 106. милиона кое сребрны кое златны новаца. 1416. милиона комада сковано е са ликомъ Императора Бунапарте. 1685. милиона са ликомъ Лудвика XVIII и Карла X. — Близу 2. хиляде милиона сковано е кое сребрны кое златны новаца кои носе образъ Луй-Филипа. 316. милиона подъ привременымъ правителствомъ од' 1848. год. — Највише се златны новаца за време Луй-Филипа салило. 1850. год. сковаро е 85. милиона Француски дуката; а у 1851. год. 254. милиона. (Еданъ франц. дукитъ вреди од' прилике 4. талира.)

— Последнѣ Франкфуртске новине говоре да Луй Бунапарта намѣрава установити императорску гарду, као што е имао старыи Бунапарта. Све Тилѣріе быле су осветљене и сви прозори блистали су се од' пламена; Лув-Бунапарта давао велику часть, гди су преко 400. гостию присуствовали.

— Папа писао е Луй-Бунапарти и честитао му одржану побѣду, измеђ' осталогъ у писму вели: „Садъ текъ прашња небо Француской, за учинѣну увреду цркви.“

явнымъ зданіама написано было, избрисано су свуда, и на место њи императорскій е орао помећанъ.

— У прошлой 1851. години представљано е само на паризкимъ театримъ 263. нова оригинална театрална дѣла.

— 10-гъ Јануара држаће се у Паризу великій прегледъ войске, гди ће 100. хиляда войника парадирати. Наполеонъ бы ће на томъ прегледу са Генераломъ Маняномъ.

— У варошкыи кући даваће се часть велика са чєсть президенту републике.

— Ламартинъ окануо се свега, и ни ушто се не меша. Живи усамљенъ и забавља се съ поезіомъ.

— Президентъ писао е у Бечъ цару и молио га да му дозволи до кости Херцога одъ Раихштата Наполеоновогъ сына пренесе у Паризъ. А тако исто у намѣри е да кости цара Наполеона из' цркве инвалидске пренесе у Тилѣріе. (Нека онъ гледа, да његовъ духъ ближе себы пренесе се, а одъ тѣла неће му бити вайде.)

— Многи већъ почињу на атресима Бунапарте метати: „Његовомъ величеству президенту Француске републике принцу Луй-Наполсону.“

— Одъ неколико дана полиція у Паризу удвоила е своју ревностъ, и нашла е многе немирнике сакривене по гостионицама и по приватнымъ кућама, од' кои неке е позатворала, а неке протерала.

— Ко незна шта е енглезъ и његова ладнокрвность моћи ће лако изъ слѣдуюћегъ дознати: кадь е быо Кошутъ у Енглезкой, и кадь е едномъ приликомъ говорио слово, еданъ Енглезъ брояо е за њимъ и нашао е да е Кошутъ за време свогъ говора рекао: 569 путій „я“ и 11. пута „я самъ“ а да е спомену те речи „мени“ и „на мене“ 120. пута, и 216. пута рекао е „лов“

— У Генѣу (у Швайцарской) налази се много бегунца за кое се ислило да су у Америку отишли, и кои су увекъ уредно имали засѣданія и дописиваня са бегунцима у Лондону и Америци: но садъ од' саюзногъ совѣта из' Берна приморанъ е президентъ Фази да ій све разтера.

— Народна гарда у целой Француской разпустиће се и оружїе сво покупити.

— Еднымъ разписомъ министра просвете налаже се, да у целой Француской по школама философию само свєштеници могу предавати. — И као што пишу новине цєо доякошнѣ начинъ предаваня наука уредиће се по плану Монталамбера.

— Како у Паризу тако и у Лиону и посвимъ већимъ варошима, на заповєсть полиціе изсечена су тако названа дрва слободє, у присуству многобройны гледателя, и то не као што се чуло, ноћу, него дано, (дано су и саћена.) И речи: Слобода, еднакостъ и братство, кое су свуда по явнымъ местима быле засаћена зданіама, быле написано избрисано су, и место њи императорскій орао помећанъ е.

ТЕЧАЙ НОВАЦА У БЕЧУ 1. ЈАНУАРА.

Дукати	29 $\frac{1}{2}$
Сребро	22 $\frac{3}{4}$

2. Јануара.

Дукати	31 $\frac{1}{2}$
Сребро	24 $\frac{1}{2}$